

Arrest

nr. 116 882 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. NDEH TANGIE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 15 november 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 2 december 2013.

1.3. Op 17 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger van Tunjur-origine te zijn afkomstig van Kutum. Uw vader is bij de aanvallen in augustus 2003 op Kutum overleden. Uw vader had vee op de markt en hij probeerde zijn vee te redden bij de aanval. Hij werd beschoten door de Arabische militie, 'janjaweed' genoemd. Het lichaam van uw vader werd naar de moskee gebracht en u vernam van burens dat uw vader was omgekomen. Uw moeder vluchtte samen met u en uw broers en zussen naar El Fasher. U ging naar school in El Fasher en werkte in een restaurant. U slaagde voor het examen van het secundaire onderwijs in 2007, maar u bent uw diploma niet gaan afhalen en u meldde zich niet voor de militaire dienstplicht. U werkte later in een boeken- en kopieerwinkel op vraag van een buur. U begon enige tijd voor uw vertrek uit Soedan samen te werken met de Darfurese Beweging voor Gelijkheid en Rechtaardigheid (JEM). U kwam in contact via A.(...) Z.(...) en later kreeg u instructies van O.(...) A.(...), de verantwoordelijke voor de jeugd en studenten in El Fasher. A.(...) Z.(...) is een gekende zakenman van Tunjur origine, die de beweging JEM financieel steunde. In de winkel kopieerde u pamfletten voor JEM. Het ging over de toewijzing door de regering van gronden aan de ontheemden en het feit dat de ontheemden hun eigen gronden niet kunnen terugwinnen. Er wordt melding gemaakt van de gezondheidssituatie in de kampen en de verkrachtingen. Het was de bedoeling om via de pamfletten de jongeren te sensibiliseren. Er waren binnen de beweging jongeren die instonden voor de verdeling van deze pamfletten. U werd eind 2010 op een dag in de winkel door 4 of 5 mensen opgepakt. De winkel werd doorzocht en u werd meegenomen. Er werden pamfletten gevonden en het kasregister werd in beslag genomen. U werd weggevoerd naar het gebouw van de veiligheid. Uw gegevens werden genoteerd en u werd gevraagd voor wie u werkte. U werd geslagen en u gaf fictieve namen en u gaf aan dat u enkel kopies maakte. U werd twee dagen opgesloten en daarna werd u overgebracht naar een grote detentieplaats. U zat er een ruime maand opgesloten en u werd er opnieuw ondervraagd. U werd geslagen, vernederd en mishandeld. Na 50 dagen werd u door twee mannen meegenomen en naar het ziekenhuis van El Fasher overgebracht. In het ziekenhuis werd u aangesproken door een zeker O.(...), die gestuurd was door A.(...) Z.(...). Hij was gekomen om u te laten ontsnappen. U bent langs de achterkant door het raam kunnen wegvlugten. U ging naar een huis, waar u kledij en eten en wat geld kreeg van O.(...). Hij gaf u advies om naar het station van Mellit te gaan en er een transport naar Libië te nemen. U hebt Soedan verlaten begin 2011 en u reisde naar Libië. In Libië vernam u dat uw moeder overleden was. In Libië contacteerde uw oom die uw reis regelde een smokkelaar. U ontving na enkele weken een Tsjaads paspoort met een toeristenvisum. U nam een vlucht naar India, waar u uw reis verder zou zetten. U mocht het grondgebied van India betreden en u wachtte op de regeling van de smokkelaar om uw reis verder te zetten. Dit verliep niet zoals gepland en u vatte hogere studies aan het Instituut SAMS aan in Bangalore. In november 2013 geraakte u toch in het bezit van een uitreisvisum voor India en u kocht een ticket. U hebt Mumbai, India verlaten op 14 november 2013 en u kwam op 15 november 2013 in België aan. U had het Tsjaads paspoort waarmee u reisde verscheurd en u vroeg diezelfde dag asiel aan (zie verslag Federale Politie BN/4467/13 en PA/403/VVR dd.15.11.2013). U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument. U legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag een medisch attest neer van Dr Walter Lauwers dd.29.11.2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door uw verblijf in India te verzwijgen en uw verklaringen over uw reisweg aan te passen. Zo dient te worden vastgesteld dat u in het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (punt 32, p.10) en tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (hierna CGVS I, p.20) verklaarde vanuit Libië naar India te zijn gereisd. Bij uw aankomst in India had u een probleem met uw visum en u verbleef een of twee dagen in transit (zie gehoor DVZ, punt 32 en zie gehoor CGVS I, p.20). U stelt niet in India te hebben verbleven, maar een ticket te hebben gekocht en uw reis te hebben verdergezet (zie gehoor CGVS, p.20). Tijdens het bijkomende gehoor voor het Commissariaat-generaal (hierna CGVS II, p.2) wordt u informatie voorgelegd waaruit blijkt dat u wel degelijk in India hebt verbleven, maar houdt u initieel vast aan uw eerdere verklaringen en stelt u uitdrukkelijk niet in India te zijn geweest. U verklaart dat u nooit eerder in India bent geweest en u Soedan niet eerder heeft verlaten (zie gehoor CGVS II, p.2). Bij confrontatie met de gevonden informatie, namelijk dat u in India hebt verbleven en er deel uitmaakte van een studentenorganisatie, herhaalt u uitdrukkelijk dat het niet juist is en dat u nooit in India bent geweest (zie gehoor CGVS, p.2). Pas nadat u met uw advocaat overleg had gepleegd en u enige tijd werd gegeven, past u uw eerdere verklaringen aan en geeft u wel toe dat u in India hebt verbleven (zie gehoor CGVS II, p.3). U verklaart dat uw vertrek uit Soedan dateert van twee jaar

geleden en dat u van begin 2011 tot 15 november 2013 in India verbleef (zie gehoor CGVS, p.4). Deze nieuwe verklaring wijzigt daardoor de chronologie van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. **Het feit dat u nagelaten hebt uw verblijf in India te vermelden bij het indienen van uw asielaanvraag en bij uw eerste verklaringen voor het Commissariaat-generaal en ook na confrontatie nog volhardt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aan.** Immers van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest en de elementen die deel uitmaken van zijn vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. De verklaring dat u zelf niet begreep hoe u uw verblijf in India kon uitleggen (zie gehoor CGVS II, p.3) en uw verklaring later tijdens het bijkomende gehoor dat uw oom had gezegd dat het niet logisch is, dat de periode heel moeilijk was voor u en u dacht dat het begrip ervoor ook moeilijk ging zijn (zie gehoor CGVS II, p.6), kunnen geen afdoende verklaringen bieden voor het niet-vermelden van dit essentieel element, meer bepaald de chronologie van uw relaas en uw jarenlang verblijf in een derde land.

Daarbij dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen over het reisdocument. Er dient te worden opgemerkt dat u verklaart met een Tsjaads paspoort te hebben gereisd (zie gehoor DVZ, punt 3 dd.21.11.2013 en gehoor CGVS I, p.19). U verklaart dat u in Libië via de smokkelaar een Tsjaads paspoort kreeg (zie gehoor CGVS I, p.19 en gehoor CGVS II, p.3). U legt incoherente verklaringen af over dit paspoort en het visum, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend aantast. Zo verklaart u aanvankelijk dat u een Tsjaads paspoort kreeg met een visum in het paspoort, maar dat er een probleem was en u India niet binnen mocht (zie gehoor CGVS I, p.20). U voegt toe dat u wel het paspoort terugkreeg en u werd gezegd dat u het land niet mocht betreden (zie gehoor CGVS I, p.20). Tijdens het bijkomend gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat u naar India bent gereisd met een Tsjaads paspoort met een toeristenvisum voor 3 maanden (zie gehoor CGVS II, p.4). Op de vraag of het om een authentiek paspoort ging, antwoordt u van niet (zie gehoor CGVS II, p.5). Hierna wordt u de vraag gesteld hoe u het land kon binnengaan met een paspoort dat niet authentiek is, waarop u ontwijkend reageert dat het niet uw foto was en men het verschil niet kon maken tussen uzelf en de foto (zie gehoor CGVS II, p.5). Bij herformulering van de vraag geeft u aan dat u niet weet of het een vals of authentiek paspoort betreft, dat u van de smokkelaar een Tsjaad paspoort hebt gekregen nadat u hem uw gegevens had gegeven (zie gehoor CGVS II, p.5). Later tijdens het gehoor blijkt dat u dit Tsjaads paspoort ruim twee jaar bijgehouden hebt tot aan uw vertrek naar België. Het is ongeloofwaardig dat u niet trachtte te achterhalen of het al dan niet om een geldig, authentiek document ging. En het is ongeloofwaardig dat u niet zou weten welke geboortedatum, welke geboorteplaats en welke plaats van afgifte in het paspoort stonden (zie gehoor CGVS I, p.19 en gehoor CGVS II, p.5). Overigens verklaart u Tsjaads paspoort te hebben verscheurd (zie gehoor CGVS I, p.21). Dit is opmerkelijk gezien u wel verklaard had dit document gedurende uw hele verblijf in India te hebben bewaard en met dit document en een uitreisvisum het land te hebben verlaten (zie gehoor CGVS II, p.3). Het ontbreken van enig begin van bewijs van het reisdocument, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute. Uit het voorgaande blijkt dat u doelbewust verzaakt aan deze medewerkingsplicht daarentegen heeft u gepoogd om het onderzoek naar uw asielaanvraag te manipuleren door het achterhouden van cruciale informatie en stavingstukken.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt werkelijk een Soedanees staatsburger te zijn afkomstig uit Darfur. U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn afkomstig van Kutum, Noord-Darfur en sinds 2003 in El Fasher, Noord-Darfur te hebben verbleven (zie gehoor DVZ punt 10, gehoor CGVS I, p.6 en CGVS II, p.2). Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig document dat uw identiteit, nationaliteit en afkomst aantoon. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in de asielprocedure en van verzoeker wordt verwacht dat hij de stukken waar hij over beschikt of kan beschikken, voorlegt. U verklaart te hebben gereisd en in India te hebben verbleven met een Tsjaads paspoort, waarvan u niet blijkt te weten of dit een authentiek of vals document betreft (zie gehoor CGVS II, p.5), wat ongeloofwaardig overkomt en zodoende uw verklaring de Soedanese nationaliteit te hebben op de helling komt te staan.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat in de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal u overal vermeld wordt als Tsjaads staatsburger (zie informatie administratieve dossier). Uw verklaring dat u volhield aan de vermelde – volgens uw verklaring niet-correcte – nationaliteit op het paspoort, namelijk Tsjaad (zie gehoor CGVS II, p.5), komt weinig doorleefd over. Met betrekking tot de nationaliteit dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat buitenlandse studenten aan het SAMS Institute in India in het bezit dienen te zijn van een geldig paspoort en

studentenvisum (zie informatie administratieve dossier), waardoor geen geloof kan worden gehecht als zou u enkel met het beweerde Tsjaads paspoort zonder enig geldig visum en geldig verblijf in India hogere studies hebben kunnen doen (zie gehoor CGVS II, p.4 en p.5). **Deze vaststelling dat u in de gevonden informatie wordt beschreven als Tsjaads staatsburger, u in het bezit moet geweest zijn van een geldig Tsjaads paspoort mét visum om in India te kunnen studeren, tast de geloofwaardigheid van uw beweerde Soedanese nationaliteit reeds grondig aan.**

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Er dient te worden opgemerkt dat u bepaalde gebouwen en plaatsen in El Fasher opnoemt en lokaliseert, doch is het merkwaardig dat u niet meer op de hoogte bent van de hulporganisaties in El Fasher. U antwoordt dat er UNAMID is in El Fasher (zie gehoor CGVS I, p.9) nabij de luchthaven – op enige afstand van het stadscentrum – en in het vluchtelingenkamp Abou Shouk – buiten El Fasher gelegen, maar u niet andere organisatie bij naam kan noemen (zie gehoor CGVS I, p.9). Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat er meerdere hulporganisaties in de stad El Fasher aanwezig waren, is het weinig aannemelijk dat u deze niet spontaan zou vermelden (zie informatie administratieve dossier). U stelt dat u zich na uw studies diende aan te melden voor de militaire dienst (zie gehoor CGVS I, p.9), maar u dit weigerde. Op de vraag waar u normaal gezien zich moest melden, antwoordt u dat het een coördinatie is, een centrum voor militaire dienst (zie gehoor CGVS I, p.9). Wanneer u concreet wordt gevraagd waar die plaats is in El Fasher, antwoordt u de precieze plaats niet te kennen (zie gehoor CGVS I, p.10). Het is merkwaardig dat u als jongeman afkomstig uit een conflictgebied niet zou weten waar andere jongemannen zich dienden aan te bieden voor de militaire dienst.

Gevraagd naar de algemene situatie in El Fasher in de periode voor uw vertrek, antwoordt u kortweg dat er altijd problemen waren en men niet wist wanneer het zou uitbreken (zie gehoor CGVS II, p.7). Bij herhaling van de vraag blijft u even vaag en stelt u dat er altijd aanvallen waren. U voegt toe dat ondertussen de tijd is voorbijgegaan en u zich niet meer precies kan herinneren (zie gehoor CGVS II, p.7). Deze verklaring komt weinig doorleefd en overtuigend over. Van iemand die afkomstig beweert te zijn uit een conflictgebied en er tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst heeft verbleven, bovendien omwille van het heersende conflict problemen heeft gekend, kan toch enigszins verwacht worden dat hij de situatie iets omstandiger zou kunnen schetsen en hij zich incidenten of gebeurtenissen tijdens het conflict zou kunnen herinneren. U stelt foutief dat El Fasher in februari 2003 werd aangevallen door de rebellen en de rebellen de macht overnamen over de luchthaven, terwijl uit de informatie blijkt dat de aanval op El Fasher in april 2003 was (zie informatie administratieve dossier). Het is ongeloofwaardig dat u dit niet zou herinneren gezien de impact van deze aanval. U stelt dat bij uw aankomst in El Fasher in augustus 2003 de situatie stabiel was (zie gehoor CGVS II, p.7). Wanneer u hierna wordt gevraagd of de regering de macht terug had overgenomen, blijkt u dit niet te weten (zie gehoor CGVS II, p.7).

Hoewel u verklaart lid te zijn geweest van de beweging JEM, blijft u kort wanneer gevraagd wordt naar de moord op Khalil Ibrahim, de leider van JEM (zie gehoor CGVS I, p.12). U stelt dat er een bombardement was door de Soedanese autoriteiten, maar gevraagd naar de locatie stelt u vaagweg tussen Kordofan en Darfur en voegt u toe de naam van de regio niet te kennen (zie gehoor CGVS I, p.12). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer informatie zou hebben over de moord op deze rebellenleider van een beweging waarvan u verklaarde lid te zijn. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u ook de naam van de militaire chef of verantwoordelijke bij JEM niet kan noemen (zie gehoor CGVS I, p.13). U geeft aan dat JEM een militaire vleugel heeft en hoewel u zelf de militaire aanpak niet zou steunen, is het bevreemdend dat u de naam van de militaire leider niet zou kennen. Ook uw verklaring dat er binnen JEM geen verschillende afdelingen of afsplitsingen zouden zijn (zie gehoor CGVS I, p.13), stemt niet overeen met de beschikbare informatie (zie informatie administratieve dossier).

Tijdens het bijkomende gehoor op het Commissariaat-generaal wordt u gevraagd wanneer de laatste verkiezingen waren in Soedan. Uw verklaring dat u het niet weet omdat het u, de bevolking in het westen, niet interesseert (zie gehoor CGVS II, p.8), komt weinig overtuigend over. Hierop wordt u gewezen dat u wel de kant van de opposanten kiest – en u toch enig politiek engagement had – en u gevraagd of u er dan niet in geïnteresseerd was, waarop u reageert van wel, maar dat u zich de datum niet kan herinneren. U stelt kortweg dat sinds uw geboorte Bashir aan de macht is (zie gehoor CGVS II, p.8).

Hoewel u bepaalde zaken wel correct weergeeft over Darfur en Soedan, blijkt dat u echter niet op de hoogte bent van bepaalde essentiële gegevens met betrekking tot uw directe, visuele leefomgeving en essentiële elementen over Soedan. De vaststelling dat u zaken over Darfur, Kutum en El Fasher en Soedan in algemeen blijkt te weten, weegt niet op tegen de vele andere onwetendheden die hiervoor werden beschreven. Aldus maakt u niet aannemelijk een Soedanees staatsburger te zijn en kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Soedan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het medische attest van Dr. Walter Lauwers dd.29.11.2013 stelt dat u "rode littekens van brandende sigaretten heeft op de rug en vele ter hoogte van beide dijen, een gebroken tand en kleine letsels ter hoogte van beide enkels heeft volgens de patiënt ten gevolge van vastbinden." Het medisch attest getuigende van het feit dat er littekens werden vastgesteld op uw lichaam vormen echter evenmin een sluitend bewijs van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Een arts kan immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen en rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

2.2. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker als bestreden beslissing de 'beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten', betekend op 17 december 2013, aanduidt. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel ontegensprekelijk dat verzoeker zijn grieven richt tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013. De bestreden beslissing is derhalve de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, ten aanzien van verzoeker genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 december 2013, zoals ook blijkt uit de inventaris van stavingstukken gevoegd aan het verzoekschrift.

2.3. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name "*De minister van Migratie- en Asielbeleid, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken*", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat het evident is dat hij onmiddellijk zijn vrijheid dient te genieten zonder verder emotioneel folteren in het zogenaamde centrum voor illegalen en dat zijn opsluiting nog altijd ongerechtvaardigd blijft. Voorts stelt hij dat hij als gewone burger die afwezig was tijdens de executie van zijn groepsleider van JEM niet kon aanduiden waar dit precies gebeurde.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), poneert verzoeker dat hij bij aankomst in Soedan folteringën riskeert omwille van zijn betrokkenheid bij de activiteiten van Khalil Ibrahim terwijl artikel 3 EVRM uitdrukkelijk zulke praktijken verbiedt. Hij verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest waar melding wordt gemaakt van littekens en letsels, die volgens verzoeker het gevolg zijn van folteringën omwille van zijn betrokkenheid bij JEM.

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een laboverslag dd. 23 november 2013, een medisch attest dd. 29 november 2013 en twee kaarten van Soedan.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

3.5. In de mate verzoeker van oordeel is dat hij op onwettige wijze is opgesloten wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om daarover uitspraak te doen. Artikel 71 luidt namelijk als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen(...).”*

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij als gewone burger die afwezig was tijdens de executie van zijn groepsleider van JEM niet kon aanduiden waar dit precies gebeurde, slaagt hij er niet in een afdoende verklaring te bieden voor de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze oordeelt als volgt: *“Hoewel u verklaart lid te zijn geweest van de beweging JEM, blijft u kort wanneer gevraagd wordt naar de moord op Khalil Ibrahim, de leider van JEM (zie gehoor CGVS I, p.12). U stelt dat er een bombardement was door de Soedanese autoriteiten, maar gevraagd naar de locatie stelt u vaagweg tussen Kordofan en Darfur en voegt u toe de naam van de regio niet te kennen (zie gehoor CGVS I, p.12). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer informatie zou hebben over de moord op deze rebellenleider van een beweging waarvan u verklaarde lid te zijn. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u ook de naam van de militaire chef of verantwoordelijke bij JEM niet kan noemen (zie gehoor CGVS I, p.13). U geeft aan dat JEM een militaire vleugel heeft en hoewel u zelf de militaire aanpak niet zou steunen, is het bevreemdend dat u de naam van de militaire leider niet zou kennen. Ook uw verklaring dat er binnen JEM geen verschillende afdelingen of afsplitsingen zouden zijn (zie gehoor CGVS I, p.13), stemt niet overeen met de beschikbare informatie (zie informatie administratieve dossier).”* en gaat hij volledig voorbij aan de overige motieven van de bestreden beslissing, namelijk (1) dat hij getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door zijn verblijf in India te verzwijgen en zijn verklaringen over zijn reisweg aan te passen, (2) dat hij incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het door hem gebruikte Tsjaads paspoort en het visum en hij gepoogd heeft om het onderzoek naar zijn asielaanvraag te manipuleren door het achterhouden van cruciale informatie en stavingstukken en (3) dat hij niet aannemelijk maakt werkelijk een Soedanees staatsburger te zijn afkomstig uit Darfur zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in Soedan, motieven welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest waar melding wordt gemaakt van littekens en letsels, die volgens verzoeker het gevolg zijn van foltering en omwille van zijn betrokkenheid bij JEM, wijst de Raad erop dat hieromtrent in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld als volgt: *"Het medische attest van Dr Walter Lauwers dd.29.11.2013 stelt dat u "rode littekens van brandende sigaretten heeft op de rug en vele ter hoogte van beide dijen, een gebroken tand en kleine letsels ter hoogte van beide enkels heeft volgens de patiënt ten gevolge van vastbinden." Het medisch attest getuigende van het feit dat er littekens werden vastgesteld op uw lichaam vormen echter evenmin een sluitend bewijs van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Een arts kan immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen en rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen."*

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet wordt waarom de door verzoeker aangehaalde problemen in Soedan en zijn detentie niet geloofwaardig zijn. Verzoeker heeft deze vaststellingen in de bestreden beslissing niet ontkracht. De omstandigheden waarin verzoeker, naar zijn zeggen, de littekens zou hebben opgelopen zijn ongeloofwaardig, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de in het medisch verslag geschetste verwondingen hun grond zouden vinden in de door verzoeker aangehaalde feiten die zich in zijn land van oorsprong hebben voorgedaan. Ter terechtzitting wordt verzoeker nogmaals de mogelijkheid geboden klaarheid te scheppen over zijn afkomst en derhalve de omstandigheden waarin hij bepaalde littekens/verwondingen heeft opgelopen.

Uit niets blijkt dat verzoeker geen coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen had kunnen/kan weergeven. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) al dan niet in detentie, zijn afkomst en zijn activiteiten, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Vermits verzoeker nalaat geloofwaardige verklaringen af te leggen over de omstandigheden waarin hij verwondingen en littekens heeft opgelopen, wat hij niet betwist, laat hij de asielinstantie niet toe kennis te nemen van de ware toedracht van deze omstandigheden.

De Raad is van oordeel dat het medisch attest een aantal vaststellingen doet en een belangrijk document kan zijn, doch dat dit attest geen bewijs is van de door verzoeker beweerde ondergane vervolging in zijn land van herkomst, Soedan. Er kan bezwaarlijk gesteld worden, gelet op de onbetwiste vaststellingen in de bestreden beslissing, inzonderheid de vaststelling dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Soedan, dat dit attest een duidelijke indicatie vormt van de door hem ondergane vervolging in Soedan. Zoals alle documenten, heeft ook dit medisch attest een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermag dit medisch attest evenwel niet de geloofwaardigheid van het ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij het nemen van de beslissing rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker, verzoeker er meermaals op gewezen werd de waarheid te vertellen, hij ook uitgebreid in de mogelijkheid is geweest om de littekens toe te lichten, maar hij bij zijn ongeloofwaardige verklaringen blijft. De commissaris-generaal heeft ook rekening gehouden met het medisch attest, betwist de sporen/littekens op het lichaam van verzoeker niet, doch komt tot de conclusie dat deze littekens niet het gevolg zijn van de door verzoeker beweerde foltering in zijn land van herkomst, Soedan. Derhalve komt de Raad tot het besluit dat de commissaris-generaal op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoeker heeft onderzocht.

Ook de overige als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, met name een laboverslag dd. 23 november 2013 twee kaarten van Soedan zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen daar deze geen uitsluitel bieden over

verzoekers nationaliteit, noch enig begin van bewijs vormen van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij aankomst in Soedan folteringen riskeert omwille van zijn betrokkenheid bij de activiteiten van Khalil Ibrahim om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS